

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Christina sanctimoniali, quae sanctam Mariam in sua assumptione coronam de coelo super conuentum vallias sancti Petri demittere conspexit, cap. 21.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

regio diademate coronatum. Habebat autem idem diadema quatuor flores eminentes, qui, ea intuen- te, fursum ascendentes, & virginis cerebrum excrescentes, in ramos arboreos protecerunt, & modico spatio temporis emeso, quattuor mundi partes impleverunt: quorum fructus erant pulcherrimi, odoris eximij, mirique saporis. Et ecce, sub ramis eiusdem apparuit omne genus humanum, a protoplasto Adam usque ad ultimum, qui in fine mundi nasciturus est. Soli vero electi, fructus arboris carpebant, eisque vescebantur; reprobi autem nihil ex eis contingere vel vesci poterunt. In qua visione, tantam diuinitus accepit scientiam, ut postea loquens de aliquo, mox intelligeret verum esset predestinatus vel prescitus. Si vero predestinatus, satis cum illo, quasi cum ciue, loqui delectabatur: si autem prescitus, mox se ab eius colloquio liberavit. APOLLONIUS: Mira sunt quae dicis. CAESARIUS: Si Deus tanta & talia iustis ostendit in via, quanta putas illi ostendet in patria? Reuera, quae oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascenderunt. Die quadam cum corporale, quod iam lauerat, panno mundissimo substato, radiis solaribus per fenestram immisissis super genua sua desiccaret, matrona reuerendissimi vultus ad illam ingressa, infantem pulcherrimum, quem manibus gestabat, eidem corporali superposuit & abiit, quem cum amouere vellet, ignorans quis esset, ait infantulus: Sine me sedere super linteamen meum, sicque in oculis eius disparuit: & cognouit, quia Christus esset, qui sub specie panis super sanctum altare eidem linteo inuolui consuevit. Multa alia huic virgini reuelata sunt, quae mihi non sunt relata, quae forte ab aliis sunt conscripta. Non est diu, quod ab hac luce migravit, laboris sui ac patientiae mercedem receptura.

*De Christina vir-
gine mon-
ialis S.
Walburgis.*

CAPVT XXI.

IN monte sanctae Walburgis, coenobio ordinis nostri, quod duobus miliaris distat a Colonia, quaedam sanctimonialis virgo ante paucos annos est defuncta, nomine Christina. Huic dominus &

& beata eius genitrix plurima de secretis suis reuelauerunt, ex quibus aliqua, nō per ordinem, sed sparſim tibi replicabo. Cū tempore quodam, in feſtiuitate aſſumptionis glorioſiſſimæ Domine noſtræ, viſitaret apud nos in Heiſterbach prædictus Euſtachius pater noſter, & eſſent cum eo plures Abbates in ipſa ſacra- tiſſima nocte, iam dicta virgo de loco noſtro viſionem vidit huiuſmodi: Cū Abbas præfatus dicto Euan- gelio hymnum, Te Deum laudamus, inchoaſſet, illa ſtans in choro ſuo, mentis exceſſum paſſa eſt, vidit- que cælum ſuper congregationem noſtram apertum. Et cū illo in tempore oratorium noſtrum totum eſ- ſet ligneum, vtramque eius frontem auream eſſe con- ſpexit. Suſtollens oculos, cū cælum intueretur, glo- rioſam Dei genitricem Mariam, rotius ordinis noſtri patronam, in ſede ſplendidiffima vidit residentem, & circa illam Sanctorum multitudinem, quorum ætas circa viginti quinque annos eſſe videbatur. Cū ve- rò chorus monachorum inclinando deuotè canta- ret, Sanctus, ſanctus, ſanctus, Dominus Deus ſabaoth, ipſa Virgo beatiſſima deuotioni eorum cōgratulans, coronam miræ pulchritudinis, quales in eccleſiis pen- dere ſolent, per catenam auream ſuper conuentum demiſit. Loco autem nodi, gemma erat pretioſa ni- mis ac lucida, in qua ſcriptum erat: O clemēs, O pia, O dulcis Maria. De ipſa gemma, tria procedebant brachia, quæ coronam depēdentem tenebant. Ex no- mine verò Maria, radij quidam exeuntes, nomina ſin- gulorum monachorum, eadem hora in choro existen- tium, quæ per circuitum coronæ ſcripta videbantur, illuminabant. In eiſdem nominibus magna erat inæ- qualitas, tam in poſitione quàm in claritate, quia ſe- cundū claritatē meritorum erat claritas nominū, & quorundam nomina, qui recentiori tempore vene- rant, quorundā nominibus videbantur ſuperiora, qui diu in ordine laborauerant. Ex quo colligitur, quod merita Domino famulantiū nō conſiſtant penes ſpa- tiū temporis, non in labore corporis, ſed magis penes feruorē deuotionis. Cū autem ventum eſſet ad illum

locum: In te Domine speravi, non confundar in eternum, coronam retraxit in cœlum, clara voce dicens: Sicut ego hodie sum in gloria mea, ita isti omnes mecum erunt in aeternum. Cum nihil apud nos de hac visione sciretur, Theodericus de Lureke monachus noster, accedens ab Abbatem nostrum, dominum Hericum, conquestus est ei quod eadem sanctissima nocte nihil potuisset habere deuotionis, antequam ventum fuisset ad prædictum locum hymni, scilicet, Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus sabaoth. De quo verbo postea satis mirabatur, cum ei visio recitata fuisset. Antequam eadem sanctimonialis veniret ad ordinem, essetque nubilus & adulta, die quadam stans ad missam in ecclesia quadam, cum lecto euangelio campanarius exisset, putans se posse redire ante, Sanctus, sanctus, &c. & sacerdos expletis secretis dixisset. Per omnia secula sæculorum, Dominus vobiscum, Sursum corda &c, quæ ibi sequuntur, imago Dei genitricis semperque Virginis Mariæ desuper altare ad singula respondit. Illa nouitatem vocis considerans, ut campanarium abesse deprehendit, defectum illum gloriosam virginem suppleuisse per os suæ iconæ non dubitauit. Ex quo nobis verecundta inculitur, si ibi desides & negligentes fuerimus, cum circa illud ineffabile sacramentum, tanta sint sanctorum obsequia. Quod autem gloriosi nominis matris Domini inuocatio, erga agros salus sit & medicina, subjecta probant exempla.

CAPVT XXII.

B. Virginis inuocatio agris est medicina

IN Arnsburgh, domo ordinis Cisterciensis, fuit quidam frater, deuotissimus erga beatam virginem Dei genitricem Mariam: hic dum aliquantum temporis in eius domo seruitium peregisset, actu cordis incredibili cœpit anxari, aliquam sibi specialem uisitationem à matre misericordiæ cupiens impartiri. Igitur intempestè quadam noctis hora, dum in strato se ad requiescendum collocasset, oculis somnum non capientibus, toto cordis affectu fiducialiter inuitare cœpit beatam virginem, ut de alta sede polorum descenderet ad se inuisendum. Tum repente